

har naturligvis ikke kunnet dy mig for at kigge i det. Det ser rigtig pænt ud.«

Hun rejste sig for at pakke sine Sysager sammen og gik lidt efter i Seng. Doktoren havde aabnet Heftet, men saa snart hun var gaaet, lukkede han det igen. Han var foreløbig for optaget af det Løfte, han havde givet hende. Dette Genmøde med Broderen beskæftigede hans Tanker, saa han ikke kunde læse.

Han mindedes den Sommerdag i deres Studentertid, da Johannes rejste til England. Sammen med et Par andre teologiske Studenter var han bleven valgt til at repræsentere danske Akademikere ved et stort kristeligt Verdensstævne derovre. Han havde fulgt ham ombord paa Skibet, og han kunde endnu se ham staa med sit brede Smil ved Rælingen og svinge sin hvide Hue, mens den store, grimme Kuldamper forsvandt ud gennem Sejlløbet.

Han havde ofte tænkt paa, at han ved den Lejlighed i Grunden havde set Johannes for sidste Gang. Da han kom tilbage, var han en anden. Han, der havde kunnet virke lidt barnagtig med sin overstadige Livlighed, var bleven indesluttet og alvorlig. Han, som havde været saa ubefæstet i Troen, at han flere Gange tænkte paa at opgive det teologiske Studium og slaa sig paa Sprogvidenskaben, var nu bleven klippefast i sin Beslutning om at blive Præst. I en fortrolig Samtale fortalte han siden, at han havde